Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Ἀπορρίπτει τήν προσφυγή ὡς ἀπαράδεκτη.

2) Κάθε διάδικος φέρει τά δικαστικά του ἔξοδα.

Koopmans O'Keeffe Bosco

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 18 Ἰουνίου 1981.

Ὁ γραμματεύς

A. Van Houtte

Ὁ πρόεδρος τοῦ πρώτου τμήματος

T. Koopmans

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 14 ΜΑΪΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

Τό φθινόπωρο τοῦ 1973 ἡ Ἐπιτροπή ἀνεκοίνωσε στήν Ἐπίσημη Ἐφημερίδα τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων (ABl. τῆς 8ης Σεπτεμβρίου 1973, Nr. C 71, σ. 4 ἐπ.) τήν διοργάνωση γενικοῦ διαγωνισμοῦ γιά τήν κατάρτιση πίνακος προσλήψεως 60ηθῶν διοικήσεως τῆς σταδιοδρομίας B 3 καί B 2 (Διαγωνισμός KOM/B/106).

Ἡ φύση τῶν καθηκόντων πού συνεπάγετο ἡ πρός πλήρωση θέση, περιεγράφετο ὡς ἑξῆς:

«Ὑπάλληλος ἐφαρμογῆς, ὁ ὁποῖος, κατόπιν γενικῶν ὁδηγιῶν, ἐκτελεῖ δύσκολες καί περίπλοκες ἐργασίες, ἰδίως ἐπεξεργασία καί προσαρμογή προγραμμάτων γιά ὑπολογιστές τῆς τρίτης γενεᾶς».

Οἱ ὑποψήφιοι ἔπρεπε νά εἶναι ἡλικίας 28 ἐτῶν κατά κατώτατο ὅριο καί 40 ἐτῶν κατ' ἀνώτατο. Ὅσον ἀφορᾶ τούς ἀπαιτούμενους τίτλους ἤ διπλώματα καί τήν ἐπαγγελ-

1 — Μετάφραση ἀπό τά γερμανικά.

ματική πεῖρα ἡ προκήρυξη ὅριζε τά ἀκόλουθα:

«— γνώσεις ἐπιπέδου πλήρους κύκλου μέσης ἐκπαιδεύσεως, (πιστοποιούμενες ἀπό τόν σχετικό τίτλο περατώσεως σπουδῶν)·

— γνώση δύο γλωσσῶν προγραμματισμοῦ πχ. COBOL, PL/1, FORTRAN, ASSEMBLER, APL, ALGOL, METASYMBOL κλπ., ἀπό τίς ὁποῖες ἡ μία πρέπει ὁπωσδήποτε νά εἶναι ἡ COBOL ἤ ἡ PL/1·

— καλή γνώση ὡς πρός τήν προετοιμασία ἐγγράφων προγραμματισμοῦ καί τήν διαχείριση τῶν προγραμμάτων·

— πεῖρα στήν ἐπεξεργασία μέσω ὑπολογιστῶν διοικητικῶν καί στατιστικῶν προβλημάτων καί στίς ἔρευνες τεκμηριώσεως·

— ἐπαγγελματική πεῖρα στόν τομέα, πού εἶναι ἀντικείμενο τοῦ παρόντος διαγωνισμοῦ.»

Στόν ἀνωτέρω διαγωνισμό συμμετεῖχε — μέ ἐπιτυχία — καί ὁ Blasig, προσφεύγων στήν παροῦσα δίκη. Κατόπιν αὐτοῦ, ἔλαβε ἐπιστολή, μέ ἡμερομηνία 6 Σεπτεμβρίου 1974, τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἁρμοδίας γιά τίς ὑπηρεσίες τῆς Ἐπιτροπῆς στό Λουξεμβούργο Διευθύνσεως προσωπικοῦ καί διοικήσεως, μέ τήν ὁποία τοῦ προσεφέρετο θέση «βοηθοῦ διοικήσεως (προγραμματιστοῦ)» καί τοῦ ἀνεκοινώνετο ὅτι ἄν ἀπεδέχετο τήν προσφορά, θά προσελαμβάνετο ὡς δόκιμος ὑπάλληλος στόν βαθμό 3, 1ο κλιμάκιο τῆς κατηγορίας Β. Τήν 1η Ὀκτωβρίου 1974 ὁ προσφεύγων ἀνέλαβε τά καθήκοντά του καί ἐτοποθετήθη στήν διοικητική ἑνότητα «Ἀνάλυση καί προγραμματισμός» σέ θέση πού προεβλέπετο ἀπό τίς πιστώσεις λειτουργίας. Μέ ἀπόφαση τῆς 18ης Ὀκτωβρίου 1974 ἔγινε δόκιμος ὑπάλληλος, ὡς βοηθός διοικήσεως στόν βαθμό Β 3/1 — ἀναδρομικῶς, ἀπό τήν 1η Ὀκτωβρίου 1974. Μέ ἀπόφαση τῆς 16ης Ἰουλίου 1975 ἔγινε — ἀπό τῆς 1ης Ἰουλίου 1975 — μόνιμος ὑπάλληλος, στήν θέση πού ἤδη κατεῖχε.

Ἤδη πρίν ἀπ' αὐτήν τήν ἡμερομηνία — δηλαδή μέ ἐπιστολή τῆς 6ης Δεκεμβρίου 1974 — ὁ προσφεύγων ὑπέβαλε στήν Ἐπιτροπή ἕνα διπλό αἴτημα. Ἀφ' ἑνός ἐζήτει πληροφορίες γιά τά κριτήρια, βάσει τῶν ὁποίων ἔγινε ἡ κατάταξη σέ βαθμούς καί κλιμάκια κατόπιν τοῦ διαγωνισμοῦ KOM/B/106, ἄν ἔγινε χρήση τῶν δυνατοτήτων πού προσφέρει τό ἄρθρο 31 παράγραφος 2 6 ἤ τοῦ ἄρθρου 32 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ, καί βάσει ποίων κριτηρίων ἔγινε ἡ κατάταξή του στόν βαθμό Β 3/1. Ἀφ' ἑτέρου ὑπέβαλε, προληπτικῶς, ἔνσταση λόγω κατατάξεως σέ κατώτερο βαθμό καί ἀπαίτησε, ἐπικαλούμενος τήν ἐπαγγελματική του πεῖρα, κατάταξη στόν βαθμό Β 2/1 ἤ τουλάχιστον στόν Β 3/3.

Ἡ ἀνωτέρω ἔνσταση ἀπερρίφθη μέ σημείωμα τῆς 2ας Ἰουνίου 1975, τό ὁποῖο ἀνεφέρετο σέ μία ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς, πού ἐτέθη σέ ἰσχύ τήν 1η Ἰουλίου 1973, «περί τῶν κριτηρίων πού ἐφαρμόζονται κατά τήν πρόσληψη, ὅσον ἀφορᾶ τούς διορισμούς σέ βαθμούς καί τήν κατάταξη σέ κλιμάκια», ἡ ὁποία εἶχε ἐπισυναφθεῖ στήν ἀπόφαση ἐπί τῆς ἐνστάσεως. Τήν ἐποχή αὐτή, ἡ ὑπόθεση δέν ἔφθασε ἐνώπιον δικαστηρίου.

Στίς 20 Δεκεμβρίου 1979 ὁ προσφεύγων ὑπέβαλε ἐκ νέου ἔνσταση ἐνώπιον τῆς ἁρμοδίας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς. Μέ τήν ἐν λόγω ἔνσταση ἐπεκαλεῖτο κυρίως «τήν περιγραφή τῶν καθηκόντων καί τήν κατανομή τῶν ἁρμοδιοτήτων πού ἀντιστοιχοῦν στίς θέσεις-τύπους πού ἀπαριθμοῦνται στό παράρτημα I-A τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων» πού ἐθεσπίσθη μέ ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 1ης Ἰουλίου 1972, τό ἀνωτέρω παράρτημα τοῦ κανο-

νισμοῦ, τίς ἐνδείξεις πού περιείχοντο στήν προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ KOM/B/106 περί τῆς φύσεως τῶν καθηκόντων πού ἀντιστοιχοῦν στίς πρός πλήρωση θέσεις καί τούς σχετικούς ὅρους ἀποδοχῆς, καθώς καί τά καθήκοντα πού ὁ προσφεύγων πράγματι ἀσκοῦσε ἀπό τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων του γιά νά ὑποστηρίξει ὅτι ἡ προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ KOM/B/106, στήν πραγματικότητα, ἀφοροῦσε θέση σταδιοδρομίας B 1 καί, κατά συνέπεια, θά ἔπρεπε νά καταταγεῖ στήν σταδιοδρομία B 1, ἀπό τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1974.

Ἡ ἔνσταση αὐτή ἀπερρίφθη ἀπό τό ἁρμόδιο μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς μέ σημείωμα τῆς 24ης Ἀπριλίου 1980. Στό σημείωμα αὐτό ἐτονίζετο ἀφ' ἑνός μέν ὅτι ἡ κατάταξη τοῦ προσφεύγοντος κατέστη ὁριστική, ἐπειδή δέν ἤσκησε προσφυγή μετά τήν ἀπόρριψη τῆς πρώτης ἐνστάσεώς του· ἀφ' ἑτέρου δέ ὅτι ἡ κατάταξη ἀντικειμενικῶς καλῶς ἔγινε, λόγω τῆς συμμετοχῆς σέ ἕναν διαγωνισμό πού εἶχε ὀργανωθεῖ εἰδικῶς γιά τήν σταδιοδρομία B 3/B 2· τό γεγονός ὅτι ἀσκοῦσε — ὅπως ἰσχυρίζετο — καθήκοντα πού ἀντιστοιχοῦσαν σέ ἀνώτερο βαθμό δέν δύναται νά θεμελιώσει ἀξίωση περί κατατάξεως σέ ἄλλη σταδιοδρομία.

Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ προσφεύγων ἤσκησε προσφυγή στό Δικαστήριο, μέ τήν ὁποία ζητεῖ

— νά ἀναγνωρισθεῖ ὅτι ἡ καθ' ἧς ὑποχρεοῦται νά κατατάξει τόν προσφεύγοντα στόν βαθμό B 1 ἀπό τήν 1η Ὀκτωβρίου 1974 καί

— νά ὑποχρεώσει τήν καθ' ἧς νά καταβάλει στόν προσφεύγοντα τό ποσό, ἐντόκως πρός 8 %, πού ἀντιστοιχεῖ στήν διαφορά μεταξύ τῶν ἀποδοχῶν, πού πράγματι ἔλαβε καί τῶν ἀποδοχῶν, πού θά ἐλάμβανε ἄν εἶχε καταταγεῖ στόν βαθμό πού ἔπρεπε.

Ἡ Ἐπιτροπή ζητεῖ τήν ἀπόρριψη τῶν ἀνωτέρω αἰτημάτων ὡς ἀπαραδέκτων, ἐν πάση περιπτώσει ὡς ἀβασίμων.

Ἐπ' αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, ἡ θέση μου εἶναι ἡ ἑξῆς:

I — Ἐπί τοῦ παραδεκτοῦ

Ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ τήν προσφυγή ἀπαράδεκτη στό σύνολο της. Ὅσον ἀφορᾶ τήν μεταβολή τῆς κατατάξεως τοῦ προσφεύγοντος, πρόκειται γιά ἀμφισβήτηση ἀποφάσεως πού ἐξεδόθη τό 1974 καί κατά τῆς ὁποίας τότε ὑπεβλήθη ἔνσταση, χωρίς νά ἀχθεῖ ἡ ὑπόθεση στήν συνέχεια ἐνώπιον δικαστηρίου. Ἡ ἐπανεξέταση αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως δέν εἶναι πλέον δυνατή, διότι ἡ ἀπόφαση πού ἐξέδωσε μεταγενεστέρως ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή — ἡ ἀπόρριψη τῆς ἐνστάσεως τοῦ προσφεύγοντος, τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου 1979 — συνιστᾶ βεβαιωτική πράξη, μή βλαπτική αὐτή καθ' ἑαυτή. Ἐφ' ὅσον, ὅμως, ὁ προσφεύγων ἰσχυρίζεται ὅτι ἔλαβε γνώση περί τοῦ μή κανονικοῦ τῆς κατατάξεώς του, μόνον μεταγενεστέρως, ὅταν τοῦ ἐδόθη τό 1979, ἕνας «ὁδηγός βαθμολογήσεως» μέ τήν περιγραφή τῶν καθηκόντων, ἡ ὁποία ἐξεδόθη τό 1972, τό ἀποφασιστικό στοιχεῖο εἶναι ὅτι ἐν προκειμένω αὐτό δέν συνιστᾶ ἐπέλευση νέου γεγονότος. Ἐπί πλέον, δέν ἔχει σημασία τό πότε πράγματι ἔλαβε γνώση τοῦ ἀνωτέρω στοιχείου ὁ προσφεύγων, ἐπειδή ἡ περιγραφή τῶν καθηκόντων εἶχε ἤδη δημοσιευθεῖ στόν Ταχυδρόμο τοῦ προσωπικοῦ τῆς 4ης Σεπτεμβρίου 1973 καί ἐπειδή ὁ ὁδηγός βαθμολογήσεως εἶχε ἤδη τεθεῖ στήν διάθεση τοῦ προσφεύγοντος τό 1975, ἐπ' εὐκαιρία τῆς πρώτης του βαθμολογήσεως. Τό ἀπαράδεκτο τοῦ αἰτήματος πού ἀφορᾶ τήν κατάταξη συνεπάγεται, ἄνευ ἑτέρου, τό ἀπαράδεκτο τοῦ αἰτήματος περί τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων καταβολῆς ἀποδοχῶν. Δεδομένου ὅτι καί αὐτή ἡ ἀξίωση στηρίζεται στήν ὑποτιθέμενη παράνομη κατάταξη, ἰσχύουν ἐν προκειμένω — ὅσον ἀφορᾶ τίς τηρητέες προθεσμίες — οἱ ἴδιοι συλλογισμοί. Ἄν ὅμως ἡ ἀξίωση αὐτή χαρακτηρισθεῖ ὡς ἀξίωση ἀποζημιώσεως, εἶχε ἤδη παρα-

γραφεῖ κατά τό χρονικό σημεῖο τῆς ὑποβολῆς τῆς ἐνστάσεως τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου 1979 βάσει τοῦ ἄρθρου 43 τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου ΕΟΚ.

Ἐπί τῶν ἀνωτέρω, ὁ προσφεύγων τονίζει κατά πρῶτον ὅτι ἡ ἔνστασή του, τοῦ 1974, δέν ἀφοροῦσε τήν κατάταξή του στόν βαθμό Β 1, ἀλλά μόνον — ὅπως σαφῶς συνάγεται ἀπό τήν ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῆς ἐνστάσεως — τήν κατάταξή του σέ ἀνώτερο βαθμό τῆς σταδιοδρομίας Β 3/Β 2 λόγω τῆς ἐπαγγελματικῆς πείρας πού διέθετε. Γιά τό ὅτι εἶχε δικαίωμα κατατάξεως στόν βαθμό Β 1 ἔλαβε σαφῆ γνώση μόνον ἀφοῦ, τόν Ὀκτώβριο 1979, ἔλαβε τόν ὁδηγό βαθμολογήσεως μέ τήν περιγραφή τῶν καθηκόντων. Ἀντιθέτως, ἡ Ἐπιτροπή δέν δύναται νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι αὐτή ἡ περιγραφή τῶν καθηκόντων εἶχε ἤδη δημοσιευθεῖ τό 1973 ἤ ὅτι εἶχε ἀποσταλεῖ στόν προσφεύγοντα, τό 1975, τουλάχιστον ἕνα συμπλήρωμα αὐτοῦ τοῦ ὁδηγοῦ βαθμολογήσεως. Τό τελευταῖο αὐτό πράγματι δέν συνέβη καί, ἐπομένως, ὁ προσφεύγων δέν εἶχε λάβει γνώση τῆς περιγραφῆς τῶν καθηκόντων ἤδη ἀπό τό 1975. Ὅσον ἀφορᾶ δέ τήν δημοσίευσή της τό 1973, εἶναι οὐσιῶδες ὅτι τότε ὁ προσφεύγων δέν εἶχε ἀκόμη ἀναλάβει καθήκοντα στήν Κοινότητα. Δέν εἶναι ἐπίσης δυνατόν νά ληφθεῖ ὡς βάση ὅτι ὑποχρεοῦτο ὁ ἴδιος νά λάβει σχετικῶς πληροφορίες. Ἀντιθέτως, θά ἦτο σύμφωνο πρός τήν ὑποχρέωση προνοίας τοῦ ἐργοδότου νά θέσει ἐγκαίρως στήν διάθεση τῶν ὑπαλλήλων του ὅλες τίς ἀποφάσεις, πού εἶναι σημαντικές γιά τήν νομική τους κατάσταση.

Ἐπί αὐτῆς τῆς διαμάχης, πρέπει νά λεχθεῖ, ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι εἶναι προφανῶς ἐσφαλμένη ἡ ἄποψη, πού ὑπεστήριξε ὁ προσφεύγων κατά τήν διάρκεια τῆς ἐγγράφου διαδικασίας, ὅτι δηλαδή οἱ παράνομες ἀποφάσεις εἶναι δυνατόν νά προσβάλλονται ἀνά πᾶσα στιγμή. Εἶναι σαφές, ὅτι αὐτό ἀντιτίθεται στό σύστημα τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ἀσφαλείας τοῦ δικαίου, πού εἶναι σημαντική γιά τήν διοίκηση ἀλλά καί γιά τά συμφέροντα τῶν τρίτων, αὐτό τό σύστημα ἐξαρτᾶ τόν ἔλεγχο τῆς νομιμότητος τῶν βλαπτικῶν πράξεων ἀπό τό ὅτι αὐτός ὁ ἔλεγχος ἐπιδιώκεται κατ' ἀρχάς ἐντός ὁρισμένων προθεσμιῶν — μέσω ἐνστάσεως — ἐνώπιον τῆς ἁρμοδίας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς καί κατόπιν — μέσω προσφυγῆς — ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου.

Ἐν συνεχεία εἶναι σημαντικό τό ὅτι στήν πραγματικότητα πρόκειται, ὅσον ἀφορᾶ τόν προσφεύγοντα, νά ἐπιτύχει τήν τροποποίηση ἀποφάσεως περί κατατάξεώς του στόν πίνακα μισθῶν, πού ἐξεδόθη τό 1974, κατά τήν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων του. Ἐν ὄψει τῶν κατά τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἰσχυουσῶν προθεσμιῶν — ὑποβολή τῆς ἐνστάσεως ἐντός τριῶν μηνῶν ἀπό τῆς ἀνακοινώσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως (ἄρθρο 90) — αὐτός ὁ σκοπός δέν δύναται κατ' ἀρχήν νά ἐπιτευχθεῖ μέ ὑποβολή ἐνστάσεως τό 1979. Ἐκ τῶν προτέρων φαίνεται σαφές ὅτι ἡ μετέπειτα ἐκδοθεῖσα ἀπόφαση πρέπει νά θεωρηθεῖ ἁπλῶς ὡς βεβαιωτική πράξη, ἡ ὁποία κατά τήν νομολογία δέν δίδει τήν δυνατότητα προσφυγῆς (πρβλ. πχ. τήν ἀπόφαση ἐπί τῶν ὑποθέσεων 33 καί 75/79, Richard Kuhner κατά Ἐπιτροπῆς, ἀπόφαση τῆς 28ης Μαΐου 1980, Slg. 1980, σ. 1677). Αὐτό ἰσχύει πολύ περισσότερο, ἐφ' ὅσον μέ τήν ἀπόφαση ἐπί τῆς ἐνστάσεως τονίζεται ἰδιαιτέρως ὅτι ἡ ἀμφισβητουμένη κατάταξη εἶχε ἤδη καταστεῖ ἀπρόσβλητη, καί μόνον συμπληρωματικῶς — παρεμπιπτόντως — ἀνεφέρθη ὅτι ἡ κατάταξη πού ἐπραγματοποιήθη τό 1974 ἦταν, ἀντικειμενικῶς, ἀπολύτως ὀρθή.

Διαφορετική κρίση θά ἦταν δυνατόν νά ἐκφερθεῖ μόνον σέ περίπτωση πού ἀνέκυπτον νέα γεγονότα μεταβολῆς τῆς πραγματικῆς ἤ νομικῆς καταστάσεως, μετά τήν ἔκδοση τῆς ἀρχικῆς ἀποφάσεως περί κατατάξεως. Σέ μιά τέτοια περίπτωση, θά ὑπῆρχε πράγματι λόγος νά ἐπανεξετάσει ἡ

διοίκηση μιά προηγούμενη άπόφαση καί θά ἦτο δυνατόν — ἄν εἶχε κινηθεῖ γιά νέα διοικητική διαδικασία μέ αὐτόν τόν τρόπο — ἡ ἀπόφαση, πού θά ἐξεδίδετο μεταγενεστέρως νά μή χαρακτηρισθεῖ ὡς ἁπλῶς βεβαιωτική πράξη. Ἀντιθέτως, θά ἐπρόκειτο γιά μιά νέα πράξη, ἀπό τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁποίας θά ἄρχιζαν ἐκ νέου οἱ προθεσμίες ὑποβολῆς ἐνστάσεως καί ἀσκήσεως προσφυγῆς. Αὐτό συνάγεται ἀπό τήν μέχρι τώρα νομολογία πχ. ἀπό τήν ἀπόφαση ἐπί τῶν ὑποθέσεων 109/63 καί 13/64 (Charles Muller κατά Ἐπιτροπῆς, ἀπόφαση τῆς 16ης Δεκεμβρίου 1964, Slg. 1964, σ. 1411, 1436), ὅπου ἀναφέρεται ὅτι ἡ διοίκηση ὑποχρεοῦται, σέ περίπτωση πού ἀνακύπτουν νέα οὐσιώδη στοιχεῖα, νά ἐπανεξετάσει μιά ἀπόφαση πού εἶχε καταστεῖ ὁριστική, ἤ ἀπό τήν ἀπόφαση ἐπί τῆς ὑποθέσεως 59/65 (Heinrich Schreckenberg κατά Ἐπιτροπῆς τῆς ΕΚΑΕ, ἀπόφαση τῆς 15ης Δεκεμβρίου 1966, Slg. 1966, σ. 824 ἐπ.), στήν ὁποία ἀναπτύσσονται οἱ ἴδιοι συλλογισμοί.

Εἶναι ὅμως προφανές ὅτι αὐτό δέν συμβαίνει στήν προκειμένη περίπτωση. Στήν πραγματικότητα, ὁ προσφεύγων *δέν* στηρίζει τήν ἔνσταση πού ὑπέβαλε τό 1979 στό ὅτι *ἀνέκυψαν νέα γεγονότα,* κατά τήν ἔννοια τῆς νομολογίας, πού ἀνεφέρθη. Ἰσχυρίζεται, ἁπλῶς, ὅτι μόλις τότε *ἀνεκάλυψε* τό νομικό κριτήριο, βάσει τοῦ ὁποίου ἀξιολόγησε τήν ἀπόφαση περί κατατάξεως, πρᾶγμα πού προϋποθέτει ὅτι πρόκειται γιά κριτήριο, πού ἴσχυε ἤδη τό 1974 καί πού ἔπρεπε νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη κατά τήν ἔκδοση τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως. Ἀπ' αὐτό τό γεγονός δέν συνάγεται ὅτι, ὅταν ἡ διοίκηση ἔλαβε θέση ἐπί τοῦ αἰτήματος τοῦ προσφεύγοντος, ἐξέδωσε μιά νέα ἀπόφαση, πού ἦτο δυνατόν νά προσβληθεῖ ἐκ νέου. Στήν πραγματικότητα, πρόκειται γιά μιά ἁπλῶς βεβαιωτική πράξη, ἀπό τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁποίας δέν ἀρχίζει νέα προθεσμία, ἀκριβῶς ἐπειδή τό στοιχεῖο πού ἐπικαλεῖται ὁ προσφεύγων δέν συνιστᾶ νέο γεγονός γιά τήν διοίκηση.

Ἐν πάση περιπτώσει, θά ἦτο δυνατόν, σέ περίπτωση *ἀνακαλύψεως* μεταγενεστέρως ἑνός νέου στοιχείου σημαντικοῦ γιά τήν ἐκτίμηση μιᾶς νομικῆς πράξεως, νά ἀντιμετωπισθεῖ τό ἐνδεχόμενο μιᾶς ἐπαναφορᾶς τῶν πραγμάτων στήν προτέρα κατάσταση, γιά τήν ὁποία τό ἄρθρο 42 παράγραφος 2 τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου ΕΟΚ ὁρίζει:

«Ἀπώλεια δικαιώματος λόγω παρόδου τῶν προθεσμιῶν δέν δύναται νά ἀντιταχθεῖ ὅταν ὁ ἐνδιαφερόμενος ἀποδεικνύει τήν ὕπαρξη τυχαίου συμβάντος ἤ ἀνωτέρας βίας.»

Ἀλλά οὔτε μέ ἐπίκληση αὐτῆς τῆς διατάξεως δύναται ὁ προσφεύγων νά καταστήσει παραδεκτή τήν προσφυγή του. Ἔτσι, γεννῶνται κατ' ἀρχήν ἀμφιβολίες, ἄν ἡ ἄγνοια ἤ ἡ ἐλλιπής γνώση τοῦ δικαίου — πού εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ προσφεύγοντος — ἐν προκειμένῳ, δικαιολογοῦν ὁπωσδήποτε ἐπαναφορά τῶν πραγμάτων στήν προτέρα κατάσταση. Σχετικῶς δυνάμεθα νά παραπέμψουμε στίς ἀντίστοιχες διατάξεις τοῦ ἐθνικοῦ δικαίου, κατά τίς ὁποῖες, ὅπως γιά παράδειγμα τό ἄρθρο 60 τοῦ γερμανικοῦ Verwaltungsgerichtsordnung (κανονισμοῦ διαδικασίας τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων), ἔχει σημασία τό ἄν ἡ προθεσμία ἀπωλέσθη ἀνυπαιτίως, καί στίς ὁποῖες τονίζεται ὅτι ἄγνοια δικαίου κατ' ἀρχήν ἀποκλείεται (πρβλ. σχόλιο ἐπί τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων, ὑπό Eyermann-Fröhler, παρατήρηση 11 ἐπί τοῦ ἄρθρου 60). Εἶναι ἐπομένως εὔλογο νά ὑποστηριχθεῖ ἡ ἄποψη — ἐν πάση περιπτώσει αὐτό ἰσχύει γιά ὑπαλλήλους ἑνός ὁρισμένου ἐπιπέδου, στούς ὁποίους βεβαίως περιλαμβάνονται καί οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τῆς κατηγορίας Β —, ὅτι αὐτοί οἱ ἴδιοι ὀφείλουν νά ἐφοδιασθοῦν ἐγκαίρως μέ τίς νομικές γνώσεις πού εἶναι ἀναγκαῖες γιά τόν ἔλεγχο τῆς κατατάξεώς τους καί ὅτι ἄν παρέλειψαν νά τό κάνουν, δέν εἶναι δυνατόν νά ἐπικαλεσθοῦν, γιά νά δικαιολογήσουν μιά προσφυγή πού ἠσκήθη μεταγενεστέρως, τήν ὑποχρέωση προνοίας τῆς ἁρμοδίας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς, καί τό γεγονός ὅτι αὐτή δέν τούς ἐπληροφόρησε ἐπαρκῶς ὡς πρός τίς λεπτομέρειες τῆς ὑπηρεσιακῆς τους καταστάσεως.

Ἐπί πλέον, στήν προκειμένη περίπτωση εἶναι βέβαιο ὅτι ἡ συνεχής μέχρι τό *1979* ἄγνοια τοῦ προσφεύγοντος, ὡς πρός τά σημαντικά γιά τήν κατάταξή του κριτήρια,

δέν εἶναι δυνατόν σέ καμμία περίπτωση νά θεωρηθεῖ ὡς συγγνωστή ἀπό ἀπόψεως ἀξιώσεως ἐπαναφορᾶς τῶν πραγμάτων στήν προτέρα κατάσταση. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου, δέν χρειάζεται νά ἐξετασθεῖ ἄν ἐδόθη στόν προσφεύγοντα, τό 1975, τό συμπλήρωμα τοῦ «ὁδηγοῦ βαθμολογήσεως», μαζί μέ τήν περιγραφή τῶν καθηκόντων ἤ ἄν — ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ προσφεύγων — αὐτό δέν συνέβη. Σημαντικό εἶναι μᾶλλον ὅτι κατά τήν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων του ἐδόθη στόν προσφεύγοντα ὁ κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Μέ αὐτόν τόν τρόπο — δηλαδή μέσω τοῦ ἄρθρου 5 — ἐπληροφορήθη γιά τήν ὕπαρξη τῆς περιγραφῆς τῶν καθηκόντων, τήν ὁποία ἦτο εὔκολο νά προμηθευθεῖ, ἐπειδή εἶχε δημοσιευθεῖ τό φθινόπωρο τοῦ 1973 στόν Ταχυδρόμο τοῦ προσωπικοῦ, πού ἦτο προσιτό σέ ὅλους τούς ὑπαλλήλους. Ἐξ ἄλλου — ὅπως δείχνει ἡ πρώτη ἔνστασή του — εἶναι προφανές ὅτι μόλις ἀνέλαβε τά καθήκοντά του, ὁ προσφεύγων ἐμελέτησε σέ βάθος ὅλες τίς ἀποχρώσεις τοῦ ὑπαλληλικοῦ δικαίου καί ἰδίως ἠσχολήθη μέ τά κριτήρια κατατάξεως. Θά ἦτο ἐπομένως κατ' ἀρχήν εὔλογο γι' αὐτόν νά ἐξετάσει αὐτό τό ζήτημα στό σύνολό του καί ὄχι μόνον περιορισμένα ὡς πρός τήν κατάταξη μέσα στό πλαίσιο τῆς σταδιοδρομίας καί ἐν πάση περιπτώσει νά μήν ἀναβάλει μέχρι τό 1979 κάθε σχετικό του συμπέρασμα.

Κατά συνέπεια, τό ὅτι ὁ προσφεύγων δέν ἠδύνατο ἤδη τό 1979 νά ἐπανέλθει στήν ἀπόφαση περί τῆς κατατάξεώς του, πού ἐξεδόθη τό 1974, συνεπάγεται ὄχι μόνον τό ἀπαράδεκτο τοῦ πρώτου αἰτήματος τῆς προσφυγῆς του, ἀλλά καί τοῦ δευτέρου. Αὐτό εἶναι προφανές, διότι ἡ ἀξίωση πού προβάλλει γιά συμπληρωματική καταβολή ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἀναγνώριση ὡς παράνομης τῆς ἀποφάσεως περί κατατάξεώς του, πού τώρα δέν εἶναι πλέον δυνατή. Δέν εἶναι δυνατόν, ἐξ ἄλλου, νά ἀποτραπεῖ αὐτό τό ἀποτέλεσμα, ἀκόμη καί ἄν χαρακτηρισθεῖ ἡ ἀξίωση περί συμπληρωματικῆς καταβολῆς ὡς ἀξίωση ἀποζημιώσεως. Σχετικῶς εἶναι σημαντικό ὅτι στήν προσφυγή δέν γίνεται ἰδιαίτερη ἀνάπτυξη σχετική μέ πταῖσμα περί τήν ὑπηρεσία καί ὅτι ἡ ἀποζημίωση πρέπει νά συνίσταται στήν συμπληρωματική καταβολή τῆς διαφορᾶς μεταξύ τῶν μισθῶν πού εἶχε λάβει καί τῶν μισθῶν πού ἀντιστοιχοῦσαν στόν βαθμό Β 1. Συνεπῶς ἡ παροῦσα ὑπόθεση θυμίζει σαφῶς τήν ὑπόθεση 59/65, πού ἤδη ἀνεφέρθη ἀνωτέρω (Slg. 1966, σ. 824 ἐπ.). Στήν ὑπόθεση αὐτή ἐτονίσθη ὅτι στήν πραγματικότητα ὁ προσφεύγων δέν ἀπαιτοῦσε ἀποζημίωση, ἀλλά ἁπλῶς τό ποσόν τῆς διαφορᾶς μεταξύ τοῦ μισθοῦ πού ἐλάμβανε καί τοῦ μισθοῦ πού ἀντιστοιχοῦσε στόν βαθμό Α 3. Ἐπ' αὐτοῦ τό Δικαστήριο ἀπεφάνθη ρητῶς ὅτι δέν ἦτο δυνατόν μέ αὐτόν τόν τρόπο — δηλαδή μέ τήν προβολή ἀξιώσεως ἀποζημιώσεως — νά παρακαμφθεῖ τό ἀπαράδεκτο προσφυγῆς πού στρέφεται κατά τοῦ ἰδίου παρανόμου μέτρου καί ἀποβλέπει στίς ἴδιες οἰκονομικές συνέπειες.

Ἐπί πλέον, στήν προκειμένη περίπτωση, πρέπει νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη τό ἄρθρο 43 τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου ΕΟΚ, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἀξιώσεις κατά τῆς Κοινότητος στό πεδίο τῆς ἐξωσυμβατικῆς εὐθύνης παραγράφονται μετά πέντε ἔτη ἀπό τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ζημιογόνου γεγονότος. Ἐπειδή τό ζημιογόνο γεγονός — ἡ δῆθεν μή κανονική κατάταξη τοῦ προσφεύγοντος — ἐπῆλθε τό 1974, καί ἐπειδή ὑπέβαλε ἔνσταση — ὅσον ἀφορᾶ τήν κατάταξή του στόν βαθμό Β 1 — μόλις τόν Δεκέμβριο τοῦ 1979, ἡ ἔνσταση παραγραφῆς σαφῶς πρέπει νά εὐσταθεῖ. Τό δεύτερο αἴτημα θά πρέπει ἐν πάση περιπτώσει, γιά τόν λόγο αὐτό, νά ἀπορριφθεῖ.

II — Ἐπί τῆς οὐσίας

Ἐπί τοῦ ἐρωτήματος ἄν ἡ προσφυγή εἶναι βάσιμη, πρᾶγμα πού καί ἡ Ἐπιτροπή ἀρνεῖται, δέν χρειάζεται συνεπῶς νά ὑπεισέλθω, παρά μόνο ἐπικουρικῶς.

Ἡ πρόσληψη τοῦ προσφεύγοντος, κατά τήν ὁποία ἔγινε ἡ ἐπίμαχη κατάταξη, ἐπηκο-

λούθησε διαγωνισμοῦ — ὅπως προβλέπεται στόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως (ἄρθρο 29) —, τοῦ ὁποίου οἱ λεπτομέρειες ρυθμίζονται στό παράρτημα III αὐτοῦ τοῦ κανονισμοῦ. Αὐτή ἡ διαδικασία, ἡ ὁποία προφανῶς εἶναι βασικῆς σημασίας γιά μιά ἀξίωση ὅπως ἡ προβληθεῖσα στήν παροῦσα ὑπόθεση, εἶναι ἀπόλυτα σαφής, καθ' ὅσον ἀνεφέρετο στήν πρόσληψη βοηθῶν τῆς σταδιοδρομίας *Β 3 καί Β 2.*

1. Ὁ προσφεύγων ὅμως ὑποστηρίζει — καί αὐτό ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά κύρια ἐπιχειρήματα, μέ τά ὁποῖα ἐπιδιώκει νά γίνει δεκτό τό αἴτημά του — ὅτι στήν πραγματικότητα ἡ ὑπαγωγή τῆς περιγραφείσης θέσεως στήν σταδιοδρομία πού προεβλέπετο ἦτο ἐσφαλμένη. Ἀπό πολλά στοιχεῖα συνάγεται ὅτι ὑπῆρχε πράγματι πρόθεση γιά κατάταξη σέ βαθμό *Β 1.* Τό σπουδαιότερο στοιχεῖο εἶναι ἡ περιγραφή τῆς φύσεως τῶν καθηκόντων, ἰδίως τό γεγονός ὅτι στήν προκειμένη περίπτωση ἀνεφέρετο ἡ ἐπεξεργασία καί ἡ ἐφαρμογή προγραμμάτων, ὅπως ἀκριβῶς — γιά τήν σταδιοδρομία Β 1 — συμβαίνει καί στήν περιγραφή τῶν θέσεων πού καλύπτονται ἀπό τίς πιστώσεις λειτουργίας, τήν ὁποία ἐξέδωσε ἡ Ἐπιτροπή τό 1972. Παράλληλα, ἔχει σημασία τό ἐλάχιστο ὅριο ἡλικίας πού ὅριζε ἡ προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ, τό ὁποῖο ἀνεφέρετο σέ μακρά ἐπαγγελματική πεῖρα ὡς προγραμματιστοῦ. Ἐξ ἄλλου, ὑπέρ τῆς ἀπόψεως τοῦ προσφεύγοντος συνηγοροῦν οἱ ἀπαιτούμενες, ἰδίως στούς ἀριθμούς 3 καί 4 τοῦ τμήματος III τῆς προκηρύξεως, γνώσεις.

Κατά τήν γνώμη μου, δέν εἶναι δυνατόν νά γίνει δεκτή, οὔτε αὐτή ἡ ἄποψη τοῦ προσφεύγοντος.

Πρέπει νά λεχθεῖ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὅτι ἡ ἐπιδίωξη διορθώσεως τῆς κατατάξεως μέσω τροποποιήσεως τῆς προκηρύξεως τοῦ διαγωνισμοῦ πρέπει νά χαρακτηρισθεῖ ὡς ἄκρως ἀμφισβητήσιμη. Ἄν θεωρηθεῖ ὅτι πράγματι ἔγινε προκήρυξη θέσεως Β 1 — σέ ἀντίθεση μέ τήν ρητή δήλωση, πού περιείχετο στήν προκήρυξη διαγωνισμοῦ —, αὐτό δέν ἦταν δυνατόν νά γίνει ἀμέσως ἀντιληπτό, γι' αὐτό δέ καί δέν ὑπεβλήθησαν ὑποψηφιότητες γι' αὐτήν τήν θέση γενικῶς. Αὐτό σημαίνει — μέ ἄλλα λόγια — ὅτι ὁ διαγωνισμός ἐνοθεύθη. Ἄν ὁ διαγωνισμός διεξήγετο κανονικά, μέ σαφῆ προκήρυξη γιά θέση Β 1, δέν εἶναι καθόλου βέβαιο ὅτι ὁ προσφεύγων θά εἶχε ὁπωσδήποτε ἐπιλεγεῖ μεταξύ τῶν ὑποψηφίων, πού θά ἦταν τότε ἀναμφιβόλως διαφορετικοί. Ἐάν γίνει δεκτή ἡ ἄποψη τοῦ προσφεύγοντος, θά ἦτο συνεπῶς πιό λογικό νά κηρυχθεῖ ἄκυρος ὁ διαγωνισμός στό σύνολό του, ἀντί νά καταταγεῖ τώρα ὁ προσφεύγων, ὁ ὁποῖος συμμετεῖχε σέ ἕναν διαγωνισμό πού δέν ἦτο βέβαιο ὅτι ἀφοροῦσε τήν θέση Β 1, σέ ἀνώτερο βαθμό.

Σημαντικότερη ὅμως ἀπό τόν ἀνωτέρω συλλογισμό εἶναι ἡ διαπίστωση ὅτι ἡ προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ, ἡ ὁποία ἔγινε μετά ἀπό προσεκτική διαδικασία καί κατόπιν γνώμης τῆς ἐπιτροπῆς ἴσης ἐκπροσωπήσεως, πράγματι, δέν εἶναι δυνατόν νά ἀποτελέσει ἀντικείμενο αἰτιάσεων, κατά τό μέρος πού προβλέπει ρητῶς ὑπαγωγή τῆς θέσεως στήν σταδιοδρομία Β 3/Β 2.

Ἄν κατ' ἀρχάς περιορισθοῦμε στήν περιγραφή τῶν καθηκόντων τοῦ 1972, πού ἐπικαλεῖται ὁ προσφεύγων, ἡ ὁποία, πράγματι — μαζί μέ τόν τίτλο τῆς προκηρύξεως τοῦ διαγωνισμοῦ — ἀποτελεῖ τό σημαντικότερο κριτήριο, εἶναι οὐσιῶδες ὅτι βάσει αὐτῆς τῆς περιγραφῆς ἡ σταδιοδρομία Β 2/Β 3 — καθ' ὅσον ἐνδιαφέρει ἐν προκειμένω — χαρακτηρίζεται ἀπό «τήν ἐκτέλεση δυσκόλων καί περιπλόκων ἐργασιῶν κατόπιν γενικῶν ὁδηγιῶν». Σ' αὐτόν τόν χαρακτηρισμό ἀντιστοιχεῖ, σχεδόν κατά λέξη, τό πρῶτο μέρος τῆς περιγραφῆς τῶν καθηκόντων τῆς προκηρύξεως τοῦ διαγωνισμοῦ, τό ὁποῖο ἀναφέρεται σέ «δύσκολες καί περίπλοκες ἐργασίες» πού ἐκτελοῦνται

«κατόπιν γενικῶν ὁδηγιῶν» — καί αὐτό, ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι ὑποστηρίζει ὁ προσφεύγων, ἀφορᾶ, ὄχι μόνον τούς διοικητικούς, ἀλλά καί τούς τεχνικούς ὑπαλλήλους. Ἄν παράλληλα στό δεύτερο μέρος τῆς ἀνωτέρω περιγραφῆς ἀναφέρεται καί «ἡ ἐπεξεργασία καί ἡ ἐφαρμογή προγραμμάτων γιά ὑπολογιστές τῆς τρίτης γενεᾶς», ἡ ἀναφορά στήν περιγραφή τῶν καθηκόντων τῶν ὑπαλλήλων Β 1, στήν ὁποία ἐπίσης γίνεται λόγος γιά «ἐπεξεργασία προγραμμάτων γιά ἠλεκτρονικούς ὑπολογιστές» εἶναι — ὅπως ὀρθῶς ἐτόνισε ἡ Ἐπιτροπή — μόνον φαινομενική. Ἀπό τό ὅλο περιεχόμενο τῆς προκηρύξεως ἐπιβάλλεται αὐτό ἀκριβῶς τό συμπέρασμα. Πράγματι, πρέπει νά γίνει δεκτό ὅτι τό ἀνωτέρω μέρος τῆς φράσεως δέν ἀναφέρεται πράγματι σέ μιά θέση Β 1, τῆς ὁποίας χαρακτηριστικό εἶναι, σύμφωνα μέ τήν περιγραφή τῶν καθηκόντων τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ἐκτέλεση *ἰδιαιτέρως* δυσκόλων καί περιπλόκων ἐργασιῶν κατόπιν γενικῶν ὁδηγιῶν. Δεδομένου ὅτι ἡ πρώτη παράγραφος τῆς προκηρύξεως τοῦ διαγωνισμοῦ ἀναφέρεται ρητῶς στήν σταδιοδρομία Β 3 καί Β 2 καί, ἀκόμη, ὅτι ἡ περιγραφή καθηκόντων ἀναφέρεται μόνον σέ δύσκολες καί περίπλοκες ἐργασίες, τό τμῆμα τῆς φράσεως πού ἀφορᾶ τά προγράμματα γιά ὑπολογιστές τῆς τρίτης γενεᾶς πρέπει, μᾶλλον, νά ἑρμηνευθεῖ κατά τήν ἔννοια ὅτι ἐπρόκειτο γιά μία, ἄς ποῦμε, ὄχι καθ' ὁλοκληρία ἐπεξεργασία προγραμμάτων, δηλαδή, στήν οὐσία, γιά ἄσκηση καθηκόντων *βοηθοῦ* κατά τήν ἐκτέλεση μιᾶς τέτοιας φύσεως ἐργασίας. Στό ἴδιο συμπέρασμα ὁδηγεῖ ἐξ ἄλλου καί τό γεγονός — πού ἐδῶ ὅμως δύναται νά μή τύχει ἐξετάσεως — ὅτι στήν περιγραφή τῶν καθηκόντων πού περιείχετο στήν προκήρυξη διαγωνισμοῦ, παράλληλα μέ τήν ἐπεξεργασία προγραμμάτων ἀναφέρεται ἡ *προσαρμογή* προγραμμάτων, ἐνῶ αὐτό δέν ἀναφέρεται καί στήν περιγραφή τῶν καθηκόντων γιά τήν σταδιοδρομία Β 1.

Κατά τήν γνώμη μου, οὔτε τά ἄλλα στοιχεῖα πού ἐπικαλεῖται ὁ προσφεύγων εἶναι δυνατόν νά προκαλέσουν ἀμφιβολίες γιά τήν ὀρθότητα τοῦ χαρακτηρισμοῦ τοῦ διαγωνισμοῦ KOM/B/106. Αὐτό ἰσχύει μέ βεβαιότητα γιά τό ἐλάχιστο ὅριο ἡλικίας πού ἀναφέρεται στήν προκήρυξη. Ἀκόμη καί ἄν ληφθεῖ ὡς βάση — πού ὅμως δέν φαίνεται ἀναγκαῖο — ὅτι ἔτσι ἀνεφέρετο σέ ὁρισμένη ἐπαγγελματική πεῖρα στόν τομέα τῆς ἐπεξεργασίας δεδομένων μέσω ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν, αὐτό ὅμως δέν σημαίνει ὅτι ἐπρόκειτο γιά προγραμματιστή μέ πεῖρα ἀπαιτούμενη γιά τήν σταδιοδρομία Β 1. Πρέπει μᾶλλον νά γίνει δεκτό τό ἀντίθετο, ἐπειδή, κατά τήν «ἀπόφαση περί τῶν κριτηρίων πού ἐφαρμόζονται κατά τήν πρόσληψη, ὅσον ἀφορᾶ τούς διορισμούς σέ βαθμούς καί τήν κατάταξη σέ κλιμάκια» — ἡ ὁποία ἐδόθη στόν προσφεύγοντα μαζί μέ τήν ἀπόφαση ἐπί τῆς πρώτης ἐνστάσεώς του καί ἔχει ἐπισυναφθεῖ στό ὑπόμνημα ἀντικρούσεως τῆς προσφυγῆς — ἰσχύει ὡς προϋπόθεση γιά τήν κατάταξη στόν βαθμό Β 1 ἐπαγγελματική πεῖρα 14 ἐτῶν, τήν ὁποία ἕνας ὑποψήφιος ἡλικίας 28 ἐτῶν πού εἶναι τό κατώτατο ὅριο, εἶναι δύσκολο νά πληροῖ στόν τομέα, πού ἐνδιαφέρει ἐν προκειμένῳ. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τίς γνώσεις πού, κατά τήν προκήρυξη, ἀπαιτοῦντο γιά τίς πρός πλήρωση θέσεις. Ἀκόμη καί ἄν ἐγένετο δεκτό ὅτι δέν διαφέρουν καθόλου ἀπό τίς γνώσεις πού ἀπητοῦντο γιά τήν σταδιοδρομία Β 1 — ζήτημα πού ἐδῶ δέν εἶναι ἀναγκαῖο νά ἐξετασθεῖ λεπτομερῶς — αὐτό δέν ἀρκεῖ γιά νά γίνει δεκτό ὅτι θά ἔπρεπε, πράγματι, νά γίνει προκήρυξη θέσεως Β 1. Μιά τέτοια ὁμοιότητα μεταξύ τῶν γνώσεων πού ἀπαιτοῦνται γιά θέσεις διαφορετικοῦ βαθμοῦ δέν ἔχει τίποτα τό ἀσύνηθες. Ὅσον ἀφορᾶ τήν παροῦσα ὑπόθεση, αὐτή ἡ ὁμοιότητα σημαίνει ἁπλῶς ὅτι οἱ ἐν λόγῳ γνώσεις δέν πρόκειται νά χρησιμοποιηθοῦν κατά τήν ἐκτέλεση *ἰδιαιτέρως* δυσκόλων ἐργασιῶν (Β 1), ἀλλά μόνον κατά τήν ἐκτέλεση δυσκόλων ἐργασιῶν μέσα στό πλαίσιο τῆς σταδιοδρομίας

Β 3/Β 2, ὅπου ἐπίσης χρειάζονται, παρ' ὅλο πού πρόκειται μόνον γιά ἄσκηση καθηκόντων βοηθοῦ.

2. Ἐπειδή, συνεπῶς, τό κύριο ἐπιχείρημα τοῦ προσφεύγοντος, ὅτι στήν πραγματικότητα ἡ προκήρυξη ἀφοροῦσε μία θέση Β 1, δέν εἶναι πειστικό, πρέπει ἐν συνεχεία νά ἐξετασθεῖ, ἄν οἱ ἄλλοι ἰσχυρισμοί του θά ἦταν δυνατό νά στηρίξουν τήν ἀξίωση τοῦ νά καταταγεῖ στόν βαθμό Β 1.

Κάτι τέτοιο δέν εὐσταθεῖ ἐν ὄψει τοῦ γεγονότος ὅτι στήν ἐπιστολή τῆς 6ης Σεπτεμβρίου 1974, μέ τήν ὁποία ἔγινε πρόταση προσλήψεως στόν προσφεύγοντα, ἐχρησιμοποιήθη ὁ ὅρος «προγραμματιστής», ὁ ὁποῖος ἀπαντᾶται καί στήν περιγραφή τῶν καθηκόντων γιά τήν σταδιοδρομία Β 1 τῆς Ἐπιτροπῆς. Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι μιά τέτοια συνοπτική περιγραφή καθηκόντων, πού περιέχεται σέ μιά διοικητική ἀνακοίνωση, δέν δύναται νά ἔχει ἀποφασιστική σημασία, ἄν μάλιστα ληφθεῖ ὑπ' ὄψη τό γεγονός ὅτι ὁ ἀναφερθείς ὅρος δέν ἀπαντᾶται οὔτε στήν προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ οὔτε στήν ἀπόφαση περί διορισμοῦ καί ὅτι ἐπί πλέον ἡ ἴδια ἐπιστολή τῆς διοικήσεως ἀνεφέρετο ρητῶς στήν θέση «βοηθοῦ» διοικήσεως καί σέ κατάταξη σέ θέση Β 3/1.

Περαιτέρω, εἶναι ἀνεξήγητο, μέ ποιό τρόπο ἡ ἀναφορά τοῦ προσφεύγοντος σέ δύο ἄλλους διαγωνισμούς (KOM/B/135 καί KOM/B/137) θά ἦτο δυνατόν νά συμβάλει στήν κρίση τῆς παρούσης ὑποθέσεως. Ὁ δεύτερος ἀπό τούς ἀναφερθέντες διαγωνισμούς ταυτίζεται πράγματι μέ τόν διαγωνισμό πού ἀποτελεῖ ἀντικείμενο τῆς παρούσης διαδικασίας. Στόν διαγωνισμό KOM/B/135 ὅμως δέν ἐπρόκειτο γιά «βοηθούς προγραμματιστές» τῆς σταδιοδρομίας Β 2/Β 3, ἀλλά γιά τήν πλήρωση θέσεων τῆς σταδιοδρομίας Β 4/Β 5. Γιά τόν λόγο αὐτό, ἡ ἀνωτέρω προκήρυξη διαγωνισμοῦ δέν ἀνεφέρετο στήν ἐκτέλεση δυσκόλων καί περιπλόκων ἐργασιῶν καί σέ καθήκοντα βοηθοῦ προγραμματιστοῦ, ἀλλά μόνο στήν ἐκτέλεση, ὑπό ἐπίβλεψη, τρεχουσῶν ἐργασιῶν καί στήν *συμμετοχή* στήν ἐπεξεργασία καί τήν προσαρμογή προγραμμάτων.

Τέλος, ἡ ἀξίωση τοῦ προσφεύγοντος δέν εἶναι δυνατόν νά στηριχθεῖ στήν δραστηριότητα, πού — ὅπως ἰσχυρίζεται — *πράγματι* ἀσκοῦσε ἀπό τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων του, οὔτε στίς ἐκθέσεις βαθμολογήσεως πού συνετάχθησαν γιά τόν προσφεύγοντα, βάσει τοῦ ἄρθρου 43 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως στίς ὁποῖες τά καθήκοντά του ἐχαρακτηρίζοντο μέ τόν ὅρο «προγραμματιστής» καί στίς ὁποῖες ὑπῆρχε ἡ ἐπεξήγηση ὅτι ἦτο ἐπιφορτισμένος μέ ἐργασίες ἀναλύσεως καί ὅτι συντόνιζε ἐργασίες ἀναλύσεως καί προγραμματισμοῦ. Πράγματι, οἱ κατά τό ἄρθρο 43 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως χαρακτηρισμοί καί οἱ ἐκτιμήσεις πού περιέχονται στίς ἐκθέσεις βαθμολογήσεως, πού προέρχονται ἀπό τούς προϊσταμένους τοῦ προσφεύγοντος, δέν εἶναι βεβαίως δυνατόν αὐτές καθ' ἑαυτές νά στηρίξουν κατάταξη διαφορετική ἀπ' αὐτήν πού ἔγινε μέ τήν ἀπόφαση τῆς *ἁρμοδίας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς*. Ὅσον ἀφορᾶ ὅμως τά καθήκοντα, πού ὁ προσφεύγων ἰσχυρίζεται ὅτι πράγματι ἀσκοῦσε, ἡ Ἐπιτροπή ἀμφισβήτησε κατηγορηματικῶς ὅτι ὁ προσφεύγων ἐκτελοῦσε ἐργασίες, πού ἀντιστοιχοῦν στήν σταδιοδρομία Β 1. Βεβαίως, κατά τήν νομολογία (πρβλ. πχ. τήν ἀπόφαση ἐπί τῆς ὑποθέσεως 189/73, Gijsbertus van Reenen κατά Ἐπιτροπῆς, ἀπόφαση τῆς 19ης Μαρτίου 1975, Slg. 1975, σ. 445) ἕνα τέτοιο γεγονός θά ἦταν δυνατό, ἐν πάσῃ περιπτώσει, νά ἔχει σημασία γιά μιά προαγωγή, ἀλλά ὄχι νά στηρίξει ἀξίωση γιά διόρθωση τῆς κατατάξεως. Δέν εἶναι δυνατόν νά γίνει διαφορετικά, γιατί ἀλλιῶς θά ἦταν εὔκολο νά καταστρατηγοῦνται οἱ διατάξεις περί διεξαγωγῆς διαγωνισμῶν καί νά καταστοῦν ἄνευ περιεχομένου οἱ ἐξουσίες τῆς ἁρμοδίας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς.

Κατόπιν αὐτοῦ δέν εἶναι ἀναγκαῖο νά ἐξετασθοῦν οἱ ἰσχυρισμοί πού ἀφοροῦν τίς

προσπάθειες τῆς Ἐπιτροπῆς νά τροποποιήσει τήν περιγραφή τῶν θέσεων πού καλύπτονται ἀπό τίς πιστώσεις λειτουργίας ὥστε νά συμπίπτουν μέ τήν περιγραφή καθηκόντων πού ἰσχύει γιά τίς ἀντίστοιχες θέσεις πού καλύπτονται ἀπό τίς πιστώσεις ἐρεύνης — προφανῶς, εἶναι ἄνευ σημασίας γιά τήν παροῦσα ὑπόθεση, ἐπειδή οὐσιαστικῶς πρόκειται γιά τήν πρόβλεψη θέσεων Β 4/Β 5 καί ὡς πρός τόν τομέα τῆς ἐπεξεργασίας δεδομένων ἀπό ὑπολογιστές, πού καλύπτεται ἀπό τίς πιστώσεις λειτουργίας. Ἀντιθέτως, ἐπιβάλλεται, ὡς συμπέρασμα, ἡ διαπίστωση ὅτι ἡ προσφυγή δέν δύναται οὔτε κατ' οὐσία νά θεωρηθεῖ ὡς βάσιμη, καί μάλιστα οὔτε ὅσον ἀφορᾶ τήν κατάταξη κατά τήν πρόσληψη, οὔτε ὅσον ἀφορᾶ τήν ἀξίωση περί συμπληρωματικῆς καταβολῆς ποσοῦ ἴσου πρός τήν διαφορά μεταξύ τῶν ἀποδοχῶν ἀπό τήν κατάταξη τοῦ προσφεύγοντος καί τῶν ἀποδοχῶν ἀπό τήν κατάταξή του στόν βαθμό Β 1.

III — Προτείνω, ἑπομένως, νά ἀπορριφθεῖ ἡ προσφυγή, κατά κύριο λόγο, ὡς ἀπαράδεκτη, καί ἐπικουρικῶς ὡς ἀνέρειστη, τά δέ δικαστικά ἔξοδα νά ἐπιδικασθοῦν βάσει τοῦ ἄρθρου 70 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας τοῦ Δικαστηρίου.